

Maailman tuho Prologi 1 13.19.2050: Taustoja ja ihmiskohtaloita Tämä kaikki perustuu omaan näkemykseeni asiasta, mutta sen lisäksi myös tuoreimpaan tutkimustulokseeni, jonka sain valmiiksi toissa viikon keskiviikkona. Kävin tutkimuksen aikana ensinnäkin museoissa, joissa oli tuon aikaisia valokuvia 107 vuoden takaa, jolloin te hyvät lukijat voitte todeta tarkastelleeni jo hieman haalistuneita mustavalkoisia kuvia. Ja niinhän ne kuvat olivatkin. Kuvista mieleenpainuvin oli Robert Capan ottama kuva kuolleesta amerikkalaisotilaasta. Juuri nyt en muista amerikkalaisotilaan kuolintapaa (se on merkitty muistiinpanoihini, jotka ovat arkistoituna minun omakotitaloni kellariin), mutta jos olen yhtään oikeilla jäljillä niin kyseisen kuvan sotilaan oli tappanut saksalaisotilaan luoti. Mies oli kaatunut taaksepäin talon sisälle, josta Capa oli kuvan ottanut. Hän oli ollut talon parvekkeella, joka sijaitsi kaiken järjen ja logiikan mukaan toisessa kerroksessa, kyttäämässä saksalaisia sotilaita päästääkseen heidät päiviltään. Mutta eräs saksalainen, jonka nimeä en myöskään mainitse, oli kuitenkin päättänyt amerikkalaisotilaan päivät. Kuva oli otettu luultavasti vain hetki kuoleman jälkeen, koska veri vuosi vielä amerikkalaisotilaasta, mutta kukaan ei ollut ehtinyt apuun. Nyt tarkemmin katsottuna huomasi sotilaan käsissä myös kiikarit, joten hän saattoi olla aseistautunut tiedustelija. Onhan siinä logiikkaa, eikö? Robert Capa oli sanonut, että kuva oli hänen uransa järkyttävin. Kuva oli yksi monista kuvista, jotka oli otettu toisen maailmansodan aikaan vuonna 1945 Normandian maihinnoususta. Toisen kuvan ottajaa en muista, sekin on muistiinpanoissani. Berliinin pommituksissa haavoittuneita saksalaisia makasi haavoittuneena kadulla. Noin 100 metriä taaempaan oli Berliinin Brandenburgin portti. Haavoittuneiden omaisia ja lääkintämiehiä ja naisia oli kaikkialla. Kuvan ottamispäiväksi oli merkitty 2. toukokuuta 1945, joka oli Berliinin taistelun viimeisin päivä. Kuusi päivää myöhemmin Saksa ilmoitti antautuvansa Liittoutuneille. Jo ennen saksan antautumista Hitler ja hänen vaimonsa Eva Braun olivat tehneet useimpien saksalaistenraalien ja komentajien sekä muiden saman bunkkerin työntekijöiden tapaan itsemurhan. Mutta esimerkiksi laivaston ylipäälikkö Karl Dönitz ei kuitenkaan Berliinin saarron takia tehnyt itsemurhaa, vaan Hitler nimitti hänet Saksan valtakunnan presidentiksi. Hänen aikakautensa kesti vajaan kuukauden kunnes hänen johtamansa niin sanottu Flensburgin hallitus hyväksyi antautumisen liittoutuneille 7. ja 8. toukokuuta. Hitler nimesi testamentissaan Joseph Goebbelsin valtakunnankansleriksi. Kuitenkin vain päiviä ennen antautumista 1. toukokuuta Goebbels vaimonsa Magda Goebbelsin kanssa tekivät itsemurhan. Sitä ennen Magda Goebbels myrkytti kaikki pariskunnan kuusi lasta antamalla heille syanidi kapselit heidän suuhunsa kun he olivat nukkumassa.

2. Kemiaalliset aseet Kemiaallisen sodankäynnin katsotaan alkaneen vuonna 1914-18 käydyssä ensimmäisessä maailmansodassa. Aluksi kehiteltiin pelkästään kyynelkaasun tapaista kaasua, mutta myöhemmin siirryttiin tappaviin kaasuihin. Oli vain epävarma tapa aluksi yrittää tappaa viholliset, koska sitä levitettiin lieriöistä hyökkäyshetkellä. Näin tuuli saattoi tuoda kaasun omiin joukkoihin. Esimerkiksi Loosin taistelussa 25.9.1915 kävi niin että englantilaiset avasivat sylinterin hyökkäyshetkellä ja kaasuna käytetty kloori levisi vastustajan mutta myös heidän omien joukkojensa päälle. Tämän seurauksena kaasua alettiin ampua kranaateilla ja pommeilla. Kemiaalliset aseet laajenivat ja käyttö laajeni sodan kummallakin osapuolella. Ensimmäinen laajamittainen kaasuhyökkäys tapahtui 22. huhtikuuta. 1915, kun saksalaiset vapauttivat 168 tonnia kloorikaasuja taistelussa ympäröivien joukkoja vastaan. Kaasun vaikutus ulottui noin 6,4 kilometrin säteelle vahingoittaen nopeasti 10 000 ja altistaen heidät asfyksiaan, johon puolet heistä kuoli kymmenen minuutin kuluessa. Saksalaiset olivat yllättyneitä kaasun tehokkuudesta, sillä he eivät olleet odottaneet että kaasu olisi niin tehokas tapa tappaa vastustajia ja käydä sotaa. Vastatoimia kaasuhyökkäyksien varalta kehiteltiin ja sen tuloksena syntyi kaasunaamari.

Ensiksi ymmärrettiin, että pakoon juoksevat sotilaat kärsivät enemmän kaasusta kuin ne jotka eivät liikkuneet. Jos ei juossut pakoon niin vielä suurempia vahinkoja koki mennessään makaamaan, sillä kaasu oli vahvimmillaan juuri maanrajassa. Klooria vastaan suojauduttiin kääntämällä sen vesiliukoisuus sitä vastaan: sotilaat suojasivat kasvonsa märällä kankaanpalalla. Se auttoi hieman mutta sotilaita kuoli kuitenkin. Kehitettiin kaasunaamarit. Kaasut ovat edelleen maaperässä tekemässä vahinkojaan, vaikka kansainvälisellä Pariisin sopimuksella niiden valmistus kiellettiin ja hävitys tehtiin pakolliseksi. Kaikki kaasut eivät kuitenkaan hävinneet...